

Başkan Thomas S. Monson

Kutsal Tapınak—Dünya İçin Bir Deniz Feneri

Kilise üyeliğine ait kutsamalarının en önemli ve en yücesi Tanrı'nın tapınaklarında aldığımız kutsamalardır.

Sevgili kardeşlerim, her birinize sevgi ve selamlarımı iletiyorum ve dua ediyorum ki bugün sizlere konuşurken Cenneteki Babamız düşüncelerimi yönlendirsün ve sözlerime ilham versin.

Kilise'nin refah programıyla ilgili Kızkardeş Allred, Gözetmen Burton ve diğer kardeşlerimizden bu sabah dinlediğimiz güzel konuşmalarla yönelik bir iki yorum yapmama izin verin. Belirtildiği gibi, bu yıl çoğu insanın hayatını kutsamış olan bu ilham dolu programın 75'inci yıl dönümüdür. Bu büyük çabaya öncülük edenlerden—merhametli ve ileriye gören kişilerden—bazılarını tanımam benim için büyük bir ayrıcalıktı.

Hem Gözetmen Burton hem de Kızkardeş Allred'in ve diğerlerinin de bahsettiği gibi, mahallenin gözetmenine mahallenin sınırları içerisinde yaşayanlarla ilgilenme sorumluluğu verilmiştir. Salt Lake şehrinde 84 dul kadının bulunduğu, 1080 üyesi olan bir mahallenin genç gözetmeni olarak başkanlık yaptığımda ben de böyle bir ayrıcalığına sahip oldum.

Birçok kişinin yardıma ihtiyacı vardı. Kilise'nin bu refah programı ve Yardımlaşma Cemiyeti ile rahiplik kurullarının yaptığı yardımlar için hep minnettar kaldım.

İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nin refah programının Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'dan esinlendiğini bildiriyorum.

Şimdi sevgili kardeşlerim, Kilise'nin başkanı olarak desteklenmemden bu yana tam üç yıl geçti. Bu üç yıl tabii ki birçok zorluklarla, ama aynı zamanda sayısız nimetlerle dolu yoğun yıllardı. En çok zevk aldığım ve bu kutsamaların en kutsalı, tapınakları adarken ve yeniden adarken bulduğum fırsatlardı; bugün sizlere tapınak konusunda konuşmak istiyorum.

1902'deki Ekim genel konferansı sırasında, Başkan Joseph F. Smith açılış konuşmasında, bir gün "dünyanın birçok yerinde, üyeler için uygun ve ihtiyaç duyulan yerlerde tapınaklar inşa edeceğiz" umudunu dile getirdi.¹

Kilise'nin kuruluşunu takip eden ilk 150 yıl boyunca, 1830'dan 1980'e

kadar, Kirtland, Ohio ve Nauvoo, Illinois'daki tapınaklar dahil olmak üzere yirmi bir tapınak inşa edildi. 1980'den sonraki otuz yıla bir karşılaştıran, bu zaman içinde yüz on beş tapınak inşa edildi ve adandı. Dünyaya üç yeni tapınak anonsundan sonra, bunlar dışında yirmi altı tapınak ya inşaat halinde ya da inşaat öncesi bir durumdadır. Bu rakamlar artmaya devam edecektir.

Başkan Joseph F. Smith'in 1902'deki umduğu hedef gerçeğe dönüşüyor. Bizim arzumuz tapınakların üyelerimize mümkün olduğu kadar yakın bir yerde olmasıdır.

Şu an inşaat halinde olan tapınaklarımızdan bir tanesi Manaus, Brezilya'dadır. Yıllar önce Amazon'un tropikal ormanlarının merkezinde bulunan Manaus'tan çıkıp, o zamanlar en yakın mesafede olan—Manaus'tan yaklaşık 4000 kilometre uzaklıktaki—Sao Paulo, Brezilya tapınağına yolculuk eden yüz üyeden fazla bir grubun hikayesini okumuştum. Bu sadık Azizler, Amazon nehrinde ve bu nehrin kollarında tekneyle dört gün boyunca yolculuk ettiler. Suyun üzerinde bu yolculuğu tamamladıktan sonra, otobüslere binerek üç gün daha engebeli yollarda, çok az yiyecek ve rahat uyuyacakları bir yer olmadan yolculuk ettiler. Yedi gün yedi geceden sonra, sonsuzluğa ait törenlerin yapıldığı Sao Paulo'daki tapınağına vardılar. Tabii ki geri dönüş yolculukları da aynı şekilde zordu. Ancak tapınak törenlerini ve kutsamalarını almışlardı ve cepleri boş olmasına rağmen, elde ettikleri nimetler için tapınak ruhu ve minnettarlıkla

dolmuşlardı.² Şimdi, yıllar sonra, Manaus'taki üyelerimiz Rio Negro nehrinin kıyılarında kendi tapınaklarının inşa edilmesini izlerken sevinçle doludurlar. Tapınaklar nerede inşa edilirse edilsin, sadık üyelerimize mutluluk getirirler.

Sadece Tanrı'nın tapınaklarında bulunan kutsamaları alabilmek için üyelerin yaptıkları fedakarlıkları anlatan hikayelerin yüreğime dokunmadığı bir an olmamıştır ve bu anlatılanlar bana tapınaklar için taze bir şükran duygusu verir.

Tihi ile Tararaina Mou Tham'ın ve onların 10 çocuğunun hikayesini anlatmama izin verin. Bütün aile 1960'lı yılların başında, misyonerler Tahiti'nin yaklaşık 160 kilometre güneyinde bulunan adalarına geldiklerinde Kilise'ye katıldılar. Çok geçmeden, tapınakta mühürlenerek sonsuz bir aile olma kutsamalarını arzu etmeye başladılar.

O zamanlar, Mou Tham ailesine en yakın tapınak, güneybatı yönünde 4000 kilometreden daha fazla uzaklıkta, sadece pahalı bir uçak seyahatiyle ulaşılabilen Hamilton, Yeni Zelanda'daydı. Küçük bir çiftlikte sıkıntılar içinde yoksul bir hayat geçiren kalabalık Mou Tham ailesinin ne uçak parası ne de yaşadıkları Pasifik adada bir iş bulma imkanları vardı. Böylece Erkek Kardeş Mou Tham ve oğlu Gerard, 4800 kilometre batıda bulunan Yeni Kaledonya nikel madenlerinde çalışan diğer oğlunun yanına gitmek üzere güç bir karar aldılar. İşveren, işçilerine madene gelmeleri için yol parası veriyordu, ama geri dönmeleri için bir şey vermiyordu.

Bu üç Mou Tham adam, tropikal nikel madenlerinde ağır metalleri kazarak ve taşıyarak dört yıl çalıştılar. Erkek Kardeş Mou Tham, oğullarını Yeni Kaledonya'da bırakarak tek başına kısa bir ziyaret için yılda bir kere evine döndü.

Çok yorucu bu işte dört yıl çalıştıktan sonra, Kardeş Mou Tham ve oğulları, ailelerini Yeni Zelanda tapınağına götürebilmek için yeterli

parayı biriktirmişlerdi. Kızlarından biri hariç herkes tapınağı gitti. Onlar birbirlerine bu hayatta ve sonsuza dek mühürlendiler; bu sözlerle ifade edilemeyecek mutlu bir tecrübe idi.

Erkek Kardeş Mou Tham, tapınağı onlarla gidemeyen kızının—evli kızının, kocasının ve çocuklarının—yol parasını ödeyebilmek için tapınaktan döner dönmez, tekrar Yeni Kaledonya'ya gidip iki yıl daha çalıştı.

Sonraki yıllarda Erkek ve Kızkardeş Mou Tham tapınakta hizmet etmeyi arzu ettiler. O zamana kadar Papeete Tahiti Tapınağı inşa edilmiş ve adanmıştı ki onlar burada iki misyon hizmetinde bulundular.³

Kardeşlerim, tapınaklar taş ve harçtan yapılmaz. Onlar inanç ve oruçla doludurlar. Zorluklarla ve tanıklıklarla inşa edilirler. Fedakarlık ve hizmet sayesinde kutsanırlar.

Bu devirde inşa edilen ilk tapınak Kirtland, Ohio'daki tapınaktı. O zaman Azizler yoksuldu, ama Rab buna rağmen bir tapınağın inşa edilmesini emretti, onlar da inşa ettiler. Yaşlı Heber C. Kimball bu tecrübe hakkında şöyle yazdı, “Bunu başarmak için yaşadığımız yoklukların, sıkıntıların ve acıların sahnelerini sadece Rab bilir.”⁴ Ardından, her şey titizlikle tamamlandıktan sonra, Azizler Ohio'dan ve sevgili tapınaklarından ayrılmaya zorlandılar. Sonuçta—geçici bir süre için—Illinois eyaletinde, Mississippi Nehri'nin kıyılarında, sığınacak bir yer buldular. Bu yerleştikleri bölgeye Nauvoo adını verdiler ve tekrar her şeylerini vermek üzere, tam bir inançla, Tanrı'ları için başka bir tapınak inşa ettiler. Zulümler baş gösterdi, Nauvoo Tapınağı daha yeni tamamlanmıştı ki tekrar yurtlarından kovuldular ve çölde sığınacak bir yer aradılar.

Bu mücadele ve fedakarlık, bugün bu Konferans Merkezi'nde bulunan bizlerin hemen güneyindeki caddede görkemlice duran Salt Lake Tapınağını dikmek için kırk yıl sürecek bir emekle tekrar başladı.

Tapınakların yapımı ve tapınaklara katılım her zaman bazı fedakarlıkların

yapılması ile ilişkili olmuştur. Tanrı'nın tapınaklarında bulunan kutsamaları kendileri ve aileleri için elde etmek üzere çalışan ve mücadele verenlerin sayısı saymakla bitmez.

Neden birçok insan, tapınağın kutsamalarını almak için birçok şeyini feda etmeye isteklidir? Tapınaktan gelen sonsuz kutsamaları anlayan kişiler bilirler ki o kutsamaları almak için hiçbir fedakarlık çok fazla, hiçbir bedel çok ağır, hiçbir mücadele çok zor değildir. Gidilecek yol asla çok uzak değildir, aşılacak engeller asla çok büyük değildir ya da katlanılacak sıkıntılar asla çok ağır değildir. Bu kişiler tapınakta alınan kurtarıcı kutsal törenlerin sonsuz bir aile ilişkisi içinde bir gün Cennetteki Babamızın yanına dönmemize izin verdiğini ve yukardan gelen kutsamalar ve güç ile donatılmanın, her fedakarlığa ve her çabaya değdiğini anlarlar.

Bugün çoğumuz tapınağına gitmek için büyük zorluklar çekmek zorunda değiliz. Kilise'nin yüzde seksen beşi şu anda bir tapınağın 320 kilometre kapsamında yaşamaktadır ve büyük çoğunluğumuz için bu mesafe daha da azdır.

Eğer kendiniz için tapınağına gittiyeniz ve bir tapınağına nispeten yakın yaşıyorsanız, yapmanız gereken fedakarlık, meşgul hayatınızdan zaman ayırıp tapınağına devamlı gitmek olabilir. Perdenin arkasında bekleyenler için tapınaklarımızda yapılacak pek çok şey var. Onların işlerini yaptığımızda, onların kendileri için yapamayacakları işleri gerçekleştirdiğimizi bileceğiz. Başkan Joseph F. Smith, güçlü bir beyanda şöyle dedi: “Onlar adına sarf ettiğimiz çabalar sayesinde, esirlik zincirleri üzerinden düşecektir ve onları saran karanlık dağılacaktır ki ışık onların üzerinde parlayacaktır ve onlar ruhlar aleminde çocukları tarafından burada yapılmış işi duyabilecekler ve bu görevleri yaptığınız için sizlerle beraber sevineceklerdir.”⁵ Kardeşlerim, bu iş bizim yapmamız gereken iştir.

Kendi ailemde, en kutsal ve en çok değer verdiğimiz bazı tecrübeler vefat etmiş atalarımız adına mühür-lenme törenleri yapmak için tapınakta bir araya geldiğimiz zamanlarda olmuştur.

Eğer tapınağa daha gitmediysey-niz ya da *daha önce* gidip de şimdi tapınak tavsiye kartını almaya layık değilseniz, sizin için çalışıp tapınağa gitmeye layık olmaktan daha önemli bir hedef yoktur. Yapacağımız fedakarlık hayatınızı bir tapınak tavsiye kartı almak için gerekli koşullara uyumlu hale getirmektir, muhtemelen sizi yetersiz kılan uzun süreli alışkanlıklardan vazgeçmektir. Bu, ondallığı ödemek için gerekli inanca ve disipline sahip olmak olabilir. Ne olursa olsun, Tanrı'nın tapınağına girmeye hak kazanın. Tapınak tavsiye kartınız olsun ve bunu büyük bir servet olarak görün, çünkü öyledir.

Rab'bin evine girene ve orada sizi bekleyen bütün kutsamaları alana kadar, Kilise'nin sunduğu her şeyi almış sayılmazsınız. Kilise üyeliğine ait kutsamaların en önemli ve en yücesi Tanrı'nın tapınağında aldığımız kutsamalardır.

Şimdi 13–19 yaş arasındaki genç arkadaşlarım, tapınak her zaman sizin hedefiniz olsun. Tapınağın kapılarından içeri girmenize ve orada sahip olacağınız kutsal ve sonsuz kutsamalara engel olacak hiçbir şey yapmayın. Sabahın erken saatlerinde kalkıp, ölenler için vaftiz olmak isteğiyle okul başlamadan önce düzenli olarak şimdiden bu tür vaftizlere katılanları takdir ediyorum. Bir güne bundan daha iyi başlamanın başka bir yolunu düşünemiyorum.

Küçük çocukları olan siz anne babalar, Başkan Spencer W. Kimball'ın akıllı bir öğüdünü sizlerle paylaşmama izin verin. O şöyle dedi: “Ne kadar güzel olurdu ki . . . eğer anne ve babalar evlerindeki her yatak odasında bir tapınak resmi bulundurup çocukları da bebekliklerinden itibaren, her gün bu resme, tapınak onların yaşamlarının bir parçası olana kadar bakabilselerdi. Tapınağa

gitmekle ilgili bu çok önemli kararı verme yaşına geldiklerinde, bu karar zaten çoktan verilmiş olacaktır.”⁶

Çocuklarımız İlköğretim'de şu şarkıyı söylerler:

*Tapınağı görmeyi çok severim.
Bir gün içeri gireceğim.
Babamla antlaşma yapacağım;
İtaat edeceğime söz vereceğim.*⁷

Sizden rica ediyorum ki çocuklarınıza tapınağın önemini öğretin.

İçinde yaşadığımız dünya sıkıntı dolu ve zor bir yer olabilir. Etrafımız çoğu zaman bizi olumsuzluklara çeken şeylerle çevrilidir. Siz ve ben Tanrı'nın kutsal evlerine gittiğimizde, orada yaptığımız antlaşmaları hatırladığımızda, her imtihana katlanıp her ayartmanın üstesinden gelebilme gücüne sahip olabileceğiz. Bu kutsal sığınakta huzur bulacağız; yenilenip kuvvetlendirileceğiz.

Şimdi, kardeşlerim, konuşmamı noktalamadan önce bir tapınaktan daha bahsetmek istiyorum. Yakın bir zaman içerisinde dünyanın her tarafında yeni tapınaklar inşa edilecek ki bir tapınak 2500 yıl önce kurulmuş bir şehirde yükselecektir. Şu an Roma, İtalya'da yapılan tapınaktan bahsediyorum.

Her tapınak, aynı işlevleri ve tıpa tıp aynı kutsamaları ve kutsal törenleri içeren Tanrı'nın bir evidir. Roma İtalya Tapınağı, benzersiz bir şekilde, dünyanın en tarihi mekanlarından biri olan havariler Petrus ve Pavlus'un Mesih'in sevindirici haberini öğrettikleri ve her birinin şehit edildiği bu şehirde inşa edilmektedir.

Geçtiğimiz Ekim ayında, Roma'nın kuzey doğu köşesindeki güzel bir kırsal alanda toplandığımızda, törenle temel atmaya hazırlanırken adama duasını etme fırsatım oldu. İtalyan Senatör Lucio Malan'ın ve Roma'nın yardımcı belediye başkanı Giuseppe Ciardi'nin kürek dolusu toprağı ilk dökenlerden biri olmaları gerektiğini hissettim. Her ikisi de şehirlerinde bir tapınak inşa edebilmemiz için çıkan izin kararının arkasındaydılar.

Bulutlu, ama ılık bir gündü ve yağmur tehlikesi olsa bile, bir iki damladan fazla yağmur düşmedi. Görkemli koro İtalyanca olarak, “Tanrı'nın Ruhü” ilahisinin güzel ezgilerini söylediğinde, herkes sanki cennetin ve yeryüzünün Her Şey Gücü Yeten Tanrı'ya olan olağanüstü bir övgü ve şükran ilahisi sayesinde bir araya geldiğini hissetti. Herkesin gözünden yaşlar geldi.

Yakın bir zamanda, bu Sonsuz Şehir'de yaşayan imanlılar Tanrı'nın kutsal evinde sonsuzluğa ait kutsal törenleri alacaklardır.

Roma'da şu an yapılan tapınak için ve her yerde bulunan bütün tapınaklarımız için Cenneteki Babama ebedi şükranlarımı sunuyorum. Her biri dünya için bir deniz feneri olarak durur, Tanrı'nın, Sonsuz Babamız'ın yaşadığına dair tanıklığımızın bir ifadesidir ki O bizi kutsamayı, her kuşaktaki oğullarını ve kızlarını kutsamayı gerçekten arzu eder. Her bir tapınak, öldükten sonraki hayatın bu dünyadaki hayatın olduğu kadar gerçek ve kesin oluşunun bir ifadesidir. Buna tanıklık ederim.

Sevgili kardeşlerim, dilerim ki tapınağa giderek yüreklerimizde ve evlerimizde tapınak ruhunun olması için gereken her fedakarlığı yaparız. Dilerim ki bizim için en büyük fedakarlığı yapmış Rabbimiz ve Kurtarıcımız, İsa Mesih'in izinden gideriz ki hepimiz Cenneteki Babamızın krallığında sonsuz hayata ve yücelmeye kavuşabilelim. Bu benim içten duamdır ve bu duayı Kurtarıcımız, Rab İsa Mesih'in adıyla ediyorum, amin.

NOTLAR

1. Joseph F. Smith, Conference Report, Ekim 1902, 3.
2. Bkz. Wilson Felipe Santiago ve Linda Ritchie Archibald, “From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, Mart 13, 1993, 6.
3. Bkz. C. Jay Larson, “Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, Mart 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, “I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, 95.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri “Zamanımızın Öğretileri” ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir. Destek ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh’un yanınızda olması için dua edin. Dersi

hazırlarken başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının onaylanmış ders konuları olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kili-se’nin en son genel konferansında öğretildiği gibi sevindirici haberi öğrenmelerine ve uygulamalarına yardımcı olmaktır.

Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak konuşmada(larda) hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Taslak sınıfta bulunanlara yardımcı olacak türde sorular içermelidir:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Mayıs 2011– Ekim 2011	Mayıs 2011 <i>Liyahona’da</i> *yayınlanan konuşmalar
Kasım 2011– Nisan 2012	Kasım 2011 <i>Liyahona’da</i> *yayınlanan konuşmalar

*Bu konuşmalar (birçok dilde) conference.lds.org’da mevcuttur.

Başkan Henry B. Eyring
Birinci Başkanlık Birinci Danışmanı

İyilik Yapma Fırsatları

Rab'bin maddi ihtiyacı olanlara yardım etme yolu insanların sevgiyle kendilerini ve sahip olduklarını Tanrı'ya ve O'nun işine adamalarını gerektirir.

Sevgili kardeşlerim, bu mesajımın amacı Tanrı'nın, yeryüzündeki çocuklarının arasında bulunan yoksul ve muhtaç olanlar için yapmış olduğu ve yaptığı hizmetten dolayı O'nu onurlandırmak ve kutlamaktır. O, yardıma muhtaç çocuklarını ve aynı zamanda onlara yardım etmek isteyenleri sever. O hem yardıma ihtiyacı olanları hem de yardım edecek olanları kutsamak için yollar açmıştır.

Cennetteki babamız yemek yemek, elbise giyinmek ve kendi kendilerinin geçimini sağlamakla elde edilen saygınlığı kazanmak için dünyanın her ucundan yalvaran çocuklarının dualarını işitir. Bu yalvarışlar yeryüzüne erkek ve kadınları yerleştirdiğinden beri Kendisine ulaşmıştır.

Bu ihtiyaçları yaşadığınız yerde ve dünyanın her yerinde öğrenirsiniz. Kalbiniz çoğu zaman şefkat duygularıyla uyanır. İş bulmak için mücadele veren biriyle karşılaştığımız zaman bu yardım etme arzusunu hissedersiniz. Bir dulun evine girip yemeği olmadığını gördüğünüzde bunu hissedersiniz. Depremde ya da yangında harap olmuş evlerinin yıkıntısı içinde oturup

ağlayan çocukların fotoğraflarını gördüğünüzde bunu hissedersiniz.

Tanrı onların ağlayışlarını işitip onlar için duyduğunuz derin şefkati hissettiğinden, başlangıçtan bu yana öğrencilerinin yardım edebilmesi için yollar hazırlamıştır. O çocuklarını Kendisine katılıp zamanlarını, varlıklarını ve kendilerini başkalarının hizmetine adamaları için davet eder.

Onun yardım yoluna bazen adama yasasını yaşamak denilmiştir. Başka bir dönemde O'nun yolu birleşik düzen diye adlandırılmıştır. Bizim zamanımızda Kilise Refah Programı olarak adlandırılır.

Faaliyetin adı ve detayları insanların ihtiyaçlarına ve koşullarına uygun bir şekilde değiştirilir. Ancak Rab'bin maddi ihtiyacı olanlara her zaman yardım etme yolu insanların sevgiyle kendilerini ve sahip olduklarını Tanrı'ya ve O'nun işine adamalarını gerektirir.

Bizi muhtaç olanları ayağa kaldırmak için yaptığı işe katılmaya davet etti ve bunu emretti. Vaftiz sularında ve Tanrı'nın kutsal tapınaklarında bunu yapacağımıza dair bir antlaşma yaparız. Pazar günleri Rab'bin sofrasına iştirak ettiğimizde bu antlaşmayı yenileriz

Bugünkü amacım, O'nun muhtaç olan kişilere yardım etmemiz için sağladığı olanakların bazılarını açıklamaktır. Birlikte olduğumuz bu kısa süre içerisinde bunların hepsinden bahsetmem mümkün değil. Umudum sizin hareket etme bağlılığınızı yenilemek ve güçlendirmektir.

Rab'bin bu işe daveti hakkında küçük bir çocukken söylediğim bir ilahi vardır. Çocukluğumda ilahinin güçlü sözlerinden daha çok güzel melodisine dikkatimi verdim. Dilerim ki siz bugün bu ilahinin sözlerini yüreğinizde hissedersiniz. Şimdi bu sözleri tekrar dinleyelim:

Bugün dünyada iyi bir şey yaptım mı?

Muhtaç olan birine yardım ettim mi?

Üzgün olanları neşelendirdim mi ve birisini mutlu ettim mi?

Eğer öyle değilse, ben gerçekten hata ettim.

Bugün birisinin yükü daha hafıfladı mı?

Çünkü ben onların yükünü paylaşmak istiyordum

Hasta ve yorgun olanlara yollarında yardım edildi mi?

Yardıma ihtiyacı olduklarında orada mıydım?

O zaman kalk ve daha çok şey yap

Yukarıdaki konağımın hayalini kuracağıma.

İyi şeyler yapmak bir zevktir, sonsuz bir sevinçtir,

Görevin ve sevginin bir nimetidir.¹

Tanrı düzenli olarak hepimize uyanmamız için çağrılar gönderir. Bu bazen muhtaç olan birine karşı duyduğumuz acıma hissi olabilir. Bir baba

bir çocuğun düşüp dizini yaraladığını gördüğünde bunu hissetmiş olabilir. Bir anne geceleyin korkup ağlayan çocuğunun sesini duyduğunda bunu hissetmiş olabilir. Bir erkek ya da kız çocuğu okulda üzgün ya da korkmuş birini gördüğünde bu acıma duygusunu hissetmiş olabilir.

Bilmediğimiz insanlara karşı duyduğumuz sempatik duygular hepimizi etkilemiştir. Örneğin Japonya'daki depremden sonra dalgaların Pasifik'ten hızlı bir şekilde ilerleme haberlerini işittiğiniz zaman, zarar gören insanlar için endişe duydunuz.

Anlayış duyguları, sizin gibi binlerce insana Queensland, Avustralya'daki sel baskınına öğrendiğinizde geldi. Haberlerde yardıma muhtaç olan insanların sayısı tahmini olarak verildi. Fakat içinizden birçoğunuz bu insanların acısını hissettiniz. Bu uyanma çağrısına, yardım etmek ve teselli etmek amacıyla gelen Avustralya'daki 1500 ya da daha fazla gönüllü Kilise üyesi tarafından cevap verildi.

Anlayışlılık duygularını yaptıkları antlaşmalar doğrultusunda bir karar hareketi ile değiştirdiler. Yardımı alan muhtaç insana ve yardım etme fırsatını yakalayan kişiye gelen nimetleri gördüm.

Bilge anne babalar başkalarının muhtaç olduğu her durumun kendi çocuklarının hayatına nimetler getirebileceğini görürler. Geçenlerde üç çocuk içinde lezzetli yemekler olan kapları kapımızın önüne getirdiler. Aileleri bizim yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorlardı ve bu fırsatı değerlendirerek çocuklarını bu hizmete dahil ettiler.

Bu anne baba cömert hizmetleri sayesinde bizim ailemizi kutsadılar. Çocuklarına kendi istekleri doğrultusunda yardım elini uzatmalarına izin vererek bu nimetleri ilerideki torunlarına da sunmuş oldular. Çocukların evimizden ayrılırken gülümseyişleri bana ileride bunun olacağına dair bir güven duygusu verdi. Onlar çocuklarına Tanrı için yaptıkları nazikçe hizmetten duydukları mutluluğu anlatacaklardır. Çocukluğumda, babamın

daveti ile komşumuzun bahçesindeki otları temizlediğimde hissettiğim huzur dolu memnuniyeti hatırlıyorum. Bağış verilmem istendiği zaman "Bu iş tatlıdır, Tanrım, Kralım" ilahisinin sözlerini hatırlıyor ve bu sözlere inanıyorum."²

Bu sözlerin Sebt gününde Rab'be ibadet etmekten duyulan sevinci açıklamak için yazıldığını biliyorum. Ne var ki, kapımıza yemek getiren bu çocuklar, Tanrı'nın işini yapmakla gelen bu mutluluğu hafta içindeki bir günde hissettiler. Anne ve babaları o gün iyilik yapmak ve kuşaklar boyu bu mutluluğu paylaşmak için bir fırsat olduğunu görmüşlerdi.

Tanrı'nın muhtaç olanlara göz kulak olma yolu anne babalara kendi çocuklarını kutsamak için başka bir fırsat tanır. Bunu bir Pazar günü bir kilisede gördüm. Küçük bir çocuk Rab'bin sofrası toplantısından önce ibadet salonuna girerken gözetmene ailesinden gelen bağış zarfını uzattı.

Aileyi ve çocuğu tanıyordum. Aile daha yeni mahallede birisinin muhtaç bir durumda olduğunu öğrenmişti. Çocuğun babası zarfa her zamankinden daha cömert bir oruç bağışı koyarken oğluna şöyle bir şey söyledi: "Biz bugün oruç tuttuk ve muhtaç olanlar için dua ettik. Bizim için bu zarfı gözetmene ver, lütfen. Onun bunu bizden daha fazla ihtiyacı olanlara yardım etmek için vereceğini biliyorum."

Çocuk, o Pazar günü hissettiği açlık ağrılarının yerine, bu günü mutlu duygularla hatırlayacaktır. Gülümsemesinden ve zarfı sıkıca tutma şeklinden babasının kendisine fakirler için olan aile bağışını götürmesi için kendisine çok güvendiğini görebiliyordum. Belki ileride bir diya-kon olduğunda ya da sonsuza kadar o günü hatırlar.

Idaho'da yıllar önce Tanrı'ya yardım eden insanların yüzlerinde aynı mutluluğu gördüm. Teton Barajı, 5 Haziran 1976 Cumartesi günü yıkıldı. 11 kişi öldü. Binlerce insan birkaç saat içinde evlerini terk etmek zorunda kaldı. Bazı evleri

sular alıp götürdü. Yüzlerce konut mal sahiplerini aşan büyük çabalar ve harcamalar sonrasında oturulabilir duruma getirildi.

Trajediyi duymuş olanlar sempati duydular ve bazı kişiler iyi bir şeyler yapmak adına çağrışı hissettiler. Komşular, gözetmenler, Yardımlaşma Cemiyeti başkanları, kurul liderleri, ev öğretmenleri ve ziyaretçi öğretmenler evlerini ve işlerini bırakıp başkalarının su basmış evlerini temizlediler.

Tatilde olan bir çift sel afetinden hemen sonra Rexburg'a geri döndü. Kendi evlerini görmeye gitmediler. Bunun yerine, gözetmenlerini bulup nasıl yardım edebileceklerini sordular. Gözetmen de onları yardıma muhtaç bir aileye yönlendirdi.

Ancak birkaç gün sonra evlerini kontrol etmeye gittiler. Evleri yok olmuştu, sel alıp götürmüştü. Tek başlarına gözetmenin yanına geri döndüler ve ona, "Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordular.

Nerede yaşarsanız yaşayın, acıları paylaşma mucizesinin özverili bir eyleme döndüğünü görmüşünüzdür. Bu büyük bir doğal afet sonrasında olmayabilir. Bir rahiplik kurulunda, kendisinin ve ailesinin geçimini sağlamak için çalışma imkanları arayan bir erkeğin ya da kadının ihtiyaçlarını açıklamak için ayağa kalkan bir kardeşimizi gördüm. Odada sempati duygusunu hissedebiliyordum; ama bazı üyeler iş arayan bu adama kendisini işe alabilecek kişilerin adını önerdi.

Rahiplik kurulunda ve Idaho'da sular altında kalan evlerde yaşananlar çok muhtaç durumda olanlara yardım ederek kendi ayakları üzerinde nasıl durabileceklerini gösteren Rab'bin yoludur. Merhamet hissediyoruz ve Rab'bin yolunda yardım etmek için nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz.

Bu yıl Kilise'nin refah programının 75'inci yıldönümünü kutluyoruz. Bu program daha sonra Büyük Buhran olarak bilinen bir dönemden sonra işlerini, çiftliklerini ve hatta evlerini kaybedenlerin ihtiyaçlarını karşılamak için kuruldu.

Cennetteki Baba'nın çocuklarının çektiği büyük maddi sıkıntılar, eskideki gibi, tekrar günümüzde görülmüştür ve her zaman görülecektir. Kilisenin refah programının temelinde yatan ilkeler sadece bir sefer için ya da bir yer için değildir. Her zaman ve her yer için geçerlidir.

Bu ilkeler manevi ve ebedi olarak vardır. Bu nedenden dolayı, onları anlamak ve kalbimize koymak, ne zaman ve nerede olursa olsun Rab bizi davet ettiğinde yardım etme fırsatlarını görmemizi ve değerlendirmemizi mümkün kılacaktır.

Rab'bin yolunda yardım etmek istediğimde ve başkaları tarafından bana yardım edildiğinde bana rehberlik eden bazı ilkeler vardır.

Birinci ilke, bütün insanlar kendilerinin ve ailelerinin geçimlerini sağladıkları ve ardından başkalarına göz kulak olmak için onlara yardım eli uzattıkları zaman daha mutludurlar ve kendilerine olan saygıları artar. Benim ihtiyaçlarımı karşılamak için bana yardım eden insanlara minnettar oldum. Yıllar geçtikçe, özgüvenli [kendi ayaklarımın üzerinde] olmama yardım eden insanlara daha çok minnettar oldum. Ama en çok minnettar olduğum insanlar bana ihtiyacımdan fazla malvarlığımın bir kısmını başkalarına yardım etmek için ne yapacağımı gösteren insanlardı.

Ben şunu öğrendim ki para arttırabilmenin tek yolu kazandığımız paranın daha azını harcamaktır. Artan para ile gerçekten vermenin almaktan daha hayırlı olduğunu öğrendim. Bunun bir açıklaması Tanrı'nın yolunda yardım ettiğimiz zaman, O'nun bizi kutsamasıdır.

Başkan Marion G. Romney refah işi hakkında şöyle dedi, "Bu işte kendinize asla yoksulluk veremezsiniz." Ardından misyon başkanı Melvin J. Ballard'dan bir alıntı yaparak konuşmasını şöyle sürdürdü: "İnsan karşılığında bir somun ekmek almadan Rab'be bir ekmek kabuğu veremez."³

Hayatımda bunun doğru olduğunu gördüm. Cennetteki Baba'nın muhtaç olan çocuklarına karşı cömert olduğumda, O da bana karşı cömert olur.

Refah işinde bana rehberlik eden ikinci bir sevindirici haber ilkesi birlik beraberlikten gelen güç ve berektir. Muhtaç olan insanlara hizmet etmek için el ele verdiğimizde, Tanrı bizim yüreklerimizi birleştirir. Başkan J. Reuben Clark Jr. şöyle açıklamıştır: "Bu bağışlar . . . bütün eğitim ve meslek dallarından gelen insanlar Refah bahçesinde ya da başka bir projede yan yana çalıştıklarında onlara ortak bir kardeşlik duygusu verir."⁴

Artan kardeşlik duygusu verenler kadar alanlar için de gerçektir. Yan yana çamur küreklediğim, Rexburg'de evini su basmış bir adam bugüne kadar benimle bir arkadaşlık bağı kurduğunu hissetmektedir. O kendisi ve ailesi için elinden gelen her şeyi yaptığı için daha çok kişisel saygınlık hisseder. Yalnız başımıza çalışsaydık, ikimiz de manevi bir nimetten yoksun kalırdık.

Bu beni refah işindeki eylem ilkelere üçüncüsüne getirir: Ailenizi de yanınızda bu işin içine çekin ki böylece başkaları ile ilgilenirken birbirlerine göz kulak olmayı öğrenebilirler. Sizinle birlikte muhtaç olan insanlara hizmet etmek için çalışan oğullarınız ve kızlarınız büyük bir olasılıkla muhtaç oldukları günlerde birbirlerine yardım edeceklerdir.

Kilise refah programının dördüncü değerli ilkesini bir gözetmen iken öğrendim. Bu, fakirleri arayıp bulmak için kutsal yazılarda verilen emre uyduğumuzda yerine gelir. Kendileri ve aileleri ellerinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, hala yardıma ihtiyacı olanları bulmak ve onlara yardım sağlamak gözetmenin görevidir. Rab, hakikati bulmaya çalışanlara Kutsal Ruhu nasıl gönderiyorsa, fakirlere göz kulak olurken "arayın, bulacaksınız"⁵ vaadinin gerçekleşmesi için O'nun Kutsal Ruhu gönderdiğini keşfettim. Fakat araştırmalarda Yardımlaşma Cemiyeti başkanını da dahil etmeyi öğrendim. Siz almadan önce o vahiy alabilir.

Bazılarınıza önümüzdeki aylarda bu ilham gerekecek. Kilise'nin refah programının 75'inci yıldönümünü anısına, dünyadaki tüm üyeler bir

günlük bir hizmet projesinde yer almak için davet edileceklerdir. Liderler ve üyeler, hangi proje olursa olsun tasarımını yaparken bunu Tanrı'dan vahiy olarak yapmaya çalışacaklardır.

Hizmet projenizi planlarken size üç öneride bulunacağım.

Birincisi, kendinizi ve öncülük ettiğiniz kişileri ruhen hazırlayın. Sadece yürekler Kurtarıcı'nın Kefareti sayesinde yumuşadığında, siz bu projenin hedefinin Cennetteki Baba'nın çocuklarının hayatını hem manevi hem de maddi yönden kutsayacağını görebilirsiniz.

İkinci önerim ise yardım edeceğiniz kişileri krallığın üyeleri arasından ya da içinde bulunduğunuz toplumlardan seçin; bu insanların ihtiyaçları hizmet edecek insanların yüreğine dokunacaktır. Hizmet ettikleri bu insanlar onların sevgisini hissedeceklerdir. Bu onlara mutlu olmaları için, şarkıda söz verildiği gibi, sadece maddi ihtiyaçlarını karşılamaktan daha önemli şeyler verecektir.

Son önerim ise aile bağlarında, kurullarda, yardımcı organizasyonlarda ve toplumunuzda bulunan insanlarda bulunan güçten yararlanmayı planlamanızdır. Birlik olma duygusu verdiğiniz hizmetin iyi etkilerini çoğaltacaktır. Ve ailedeki bu birlik duyguları Kilise'de ve toplumlarda büyüyecek ve bu proje bittikten uzun bir zaman sonra kalıcı bir miras olacaktır.

Bu konferans sizleri ne kadar takdir ettiğimi söylemek için elime geçen bir fırsattır. Tanrı için verdiğiniz sevgi hizmetinizden dolayı, dünyanın birçok yerinde yardım ettiğiniz insanlarla karşılaştığımda onlar bana şükranlarını sunuyorlar.

Tanrı'nın yolunda yardımcı olarak onları daha yükseğe çıkarmanın bir yolunu buldunuz. Siz ve Kurtarıcı'nın alçakgönüllü öğrencileri insanlara hizmet aşkıyla cömertçe yardım ettiniz ve bu insanlar da duydukları sonsuz minnettarlıklarını bana sunmak istediler.

Sizlerle çalışan insanlardan aynı takdir sözlerini duyuyorum. Bir zamanlar Başkan Ezra Taft Benson'la

yan yana durduğumu hatırlıyorum. Tanrı'nın Kilisesi'ndeki refah hizmetleri hakkında konuşuyorduk. Gençlere özgü bir canlılıkla beni şaşırtarak elini havaya kaldırdı ve "Bu işi seviyorum, esas iş budur!" dedi.

Büyük Ustamız adına, Cennetteki Baba'nın çocukları için yaptığınız hizmetlerden dolayı, size teşekkürlerimi sunuyorum. O sizi tanıyor, sizin çabalarınızı, gayretinizi ve fedakarlıklarınızı görüyor. Dua ediyorum ki Tanrı size emeklerinizin meyvesini, yardım ettiğiniz ve Rab için beraber çalıştığınız insanların mutluluğunu

görebilme nimetini versin.

Biliyorum ki Tanrı Baba yaşıyor ve dualarımızı işliyor. İsa'nın Mesih olduğunu biliyorum. Siz ve hizmet ettiğiniz kişiler O'na hizmet ederek ve O'nun emirlerini tutarak günahlarınızdan arınabilir ve güçlendirilebilirsiniz. Benim bildiğim gibi siz de Kutsal Ruh'un gücüyle Joseph Smith'in gerçek ve yaşayan Kiliseyi restore etmek için çağrılan Tanrı'nın peygamberi olduğunu bilebilirsiniz, bu Kilise gerçek ve yaşayan Kilise'dir. Başkan Thomas S. Monson'un Tanrı'nın yaşayan peygamberi olduğuna tanıklık

ederim. O, Rab'bin yaptıkları için güzel bir örnektir: Her yeri dolaşarak iyilik yapmaktadır. Dua ediyorum ki "sarkık elleri kaldırarak ve bükük dizleri güçlendirerek"⁶ önümüze çıkan fırsatları değerlendiririz. İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

NOTLAR

1. "Have I Done Any Good?" *İlahiler*, no. 223.
2. "Sweet Is the Work," *Hymns*, no. 147.
3. Marion G. Romney, "Welfare Services: The Savior's Program," *Ensign*, Kasım 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., Conference Report, Ekim 1943, 13.
5. Bkz. Matta 7:7-8; Luka 11:9-10; 3 Nefi 14:7-8.
6. Öğreti ve Antlaşmalar 81:5.